

ДЕЦА-ЉУДИ

Звали су се Јоца, Моца, и Тоца; изврши^{ли}и недав-
но, сва тројица заједно, тридесет и једну годину, ^и изврши^{ли}и дотад триста чу-
да. Триста чуда је збирно ~~име~~ ^{обележје:} има дивно чудо, лудо чудо, право чудо,
што ће рећи да деца, као и одрасли, изводе чуда озбиљна и неозбиљна. Имена су
им постав^љена овако: Јоца — родитељи Војвођани — био је Јоца, и остаће Јоца, иако
он на свако питање о имену одговара: Јован. Моца је мали Јеврејин и заве се
Моша, али како се Јоца и он слажу као два слика, морала су се и имена подесити и
на слик. Тоца је сељаче, кр^{шт}ен Антоније, а прозван Томка. Јоца и Моца су про-
нашли да је то женско име и удесите и трећи слик.

Моје прво познанство с њима било је, што би се данас
рекло? филмско: неколико лепих и речитих слика које се памте. ~~З~~ ^Чекала сам, та-
мо на Дунаву, да дођем на ред за ~~Јуновину~~ ^{Јуновину} и превоз огревног дрвета. Било је
пролећно јутро, београдско пролеће: мало топло, мало хладно, и на Дунаву, много
~~хладно~~ ^{хладно} блатно. ~~Чух~~ ^{Чух} од руководиоца: Ваш ред ће доћи на ред тек око четири-пет
после подне. Вероватно ћете за данас ви бити последњи, али свакако ћете дрво
добити данас, дакле чекајте!

~~Може~~ ^{Може} топло, ~~може~~ ^{може} хладно! радост што ћу добити
дрво, и разочарање што треба као дан пречекати. — Ама како ћу ~~и~~ без залогаја
хлеба до под ноћ! — Па има ваљда ту негде нека менза, распитајте, времена имате
доста... Стан'те, стан'те, ја у подне идем кући и враћам се овамо тачно у је-
дан и по, па ћу вам нешто донети из вароши, или од моје куће.

Товаре, одвозе дрво. Дрва су: добра букова, и
лошија мешана; дели се свакоме попола. Али су и она лошија дрва добра: здрава,
тешка. Коњи кирицијски се истежу, кочијаши псују и шибају, колски усеци све ~~и~~
дубљи и дубљи, блато на точковима и коњским копитима густо и лепљиво као смола.
Гледам, гледам, па као што то сви кукавички радимо, утврдим да више не могу да
гледам. Да бих променила занимање, кренем из те уловине узбрдо, на граду и свраћу
тим у мирну улицу. Народ прекопава и чисти травнике. Народ, дакако, то су и ~~и~~

намештам црвено барјаче и лампу! — девојчина се лако дигла, смеје се, ^и купи ко-
су која се у паду разлетела. — Дај јој, Тоцо, чешњић — зна Моца од кога се са си-
гурношћу тражи чешњић. Јона добаци чешњић и одмах опет удене руку у посао, тач-
но, као што игла на машини улази у строј и у рад.

Гледам, гледам, па као и ~~мало~~ ^{дуга} час не могу више
да гледам.

— А ти, мали, како се зовеш, могао би баш мало пожурити! Измаћи
ће ти другови!

— Ех, шта вреди да се мучим, кад ће за недељу дана све то опет
бити изгажено!..

Моца га брани: — Он ^{тако} тако: он ^{вари} вари, ашлари, па тек запне. —
Јона се смеши, главу не диже.

Ја кренула на дрвште, а све се осврћем: Дена, људи, свет.

Око три сата, ^{ево их} или да се одморе, или због оних триста чу-
да, ево их, и њих тројица, на дрвште. Пут у тој удољини толико се међутим раска-
љао и изобразио, да је права мука била посматрати коње и људе. Натовари кирици-
ја два метра, купац закопчава капут: Хвала богу, једаред! кад тамо, коњи не могу
ни да крену, само ~~у~~ дубље забадају у блато несрећне ^{дуге} ноге. Кочијаш почиње да
узнемирује све свеце на небу, да удара коња по бедрима, по трбуху, по очима. Ко-
њи се стресају, зноје, потежу, полежу — кад би могли, врискали би.

— Скидај половину, одвези оно ресто до горе, врати
се по ово. — Псовка. — То је још тако возио! — Не псуј, не може друкчије, и квит!

Сви помажу да се дрво збаци с кола. Јона свлачи цепенце,
као да се вежбао у том. Моца ~~Кххх~~ слаже збачене цепке, да би се ~~заклепа~~ ^{лакше и брже} ~~заклепа~~
опет натоварила, и мало-мако па потапше једног или другог коња по врату, и гугут-
не му неку лепу реч. Кад кола крену, Моца ^{он} је најразвијенији ^Вгура, и чак и то-
чак покушава од блата ^{да} одлепипи. Кад воз најзад ^{измачне} ~~напред~~ Јона и Моца трче за коли-
ма, јер и тамо треба стоваривати. Тркне за њима и Тоца. Кад се враћају, кочијаш
их погне на кола, и они, стојећи у колима, триумфално стижу мотраг.

А ти Тоцо — шапће му дискретно Моца — богами, не ~~ма~~

~~не хтео да се врати~~

4
може тако... Зар не видиш, полипсаће сироти кози!

— Море, претварају се кочицаши кад псују, и претварају се и те лене коњускаре... Само се забавља мучите вас двоје, будале...

У том тренутку започе у Јоци један природни процес, који се састоји у томе да се енергије претварају једна у другу. Енергије аргумената из главице Јоцине сталоме се купити у његовим шацицама и прстићима, и он, без речи, ошамари Тоцу.

Муњевито затим, по којој замени енергија сада, то је теже рећи, Моца приђе мирно Јоци и ошамари га. Ваљда по познатој ~~сејби~~^{мисли} мирољубивој природи, која је ишла до правог чуда, није могао да види свога Јоцу, да поднесе свога Јоцу кад удара шамар.

~~Потпуно~~ ~~Васе~~ је (то све) неки мали комшија, школски друг дечака, и тако се пета ствар сутрадан довршила у школи. Учитељ, како учитељи због триста чуда морају да упрошћавају случајеве и пресуде, казнио је сву тројицу истим казнама.

Причали су ми неки дан касније, кад су дошли код мене по велику реткост, по гумице — да су загрљени изашли из апса, а учитељ се смејао и свакога још мало чвркнуо у главу.

xx

Записах ово да бих могао поновити, по који пут, и из стотог уверења: узалудна служба је најплеменитија и нај~~важнија~~^{неопходна} служба. Биће човек и радник ко то може.

непоправљиво